

Luxe en snelheid in Spanje

Een niet ontdekt stukje Andalusië in Spanje, topfite paarden en een klein groepje gemotiveerde ruiters. Meer hebben we niet nodig voor een korte trektocht vol natuur en geschiedenis. Ons vertrekpunt: een prachtige cortijo vlak bij Sotogrande.

We zitten in de schaduw onder het afdak van een oude Spaanse finca. Op de tafel verschijnt een grote kom paella. Alsof ze weet hoe laat het is, wandelt huizezel Matilda de binnenplaats op. Geduldig wacht ze bij de keukendeur. Ze krijgt een korst droog brood en na een paar aanmaningen vertrekt ze weer. De keukenhulp glimlacht. Hier houden ze van dieren, merken we meteen. En een beter begin van je ruitereis kunnen we ons niet wensen.

Deze trip wordt georganiseerd door het Nederlands-Spaanse koppel Ferdi en Cristina. Hij was al jarenlang met paarden bezig en kwam via een omweg via de polosport terecht bij endurance of langeafstandsrijden. Zij had niks met paarden te maken, maar toen ze verhuisde zocht ze een nieuwe hobby. Van het één kwam het ander en intussen organiseert het koppel samen ruitereizen en endurancestages. Ieder heeft zijn specialisatie: Cristina zorgt voor de omkadering, Ferdi is de paardenman.

En deze paardenman kiest voor onze trip enkele leuke paardjes uit. Hijzelf rijdt met een eigenwijs polopaard, voor mijn Britse reisgenoten Dani en Caroline zijn er respectievelijk een polopaardje dat zich heeft omgeschoold tot endurance-expert en een knappe Spaanse ruï. Ik krijg een jonge Spaanse vosmerrie: Gea. Ze ziet er een beetje stuntelig uit met haar stekelige manen, maar haar ogen zijn groot en intelligent en haar lijf is sportief en gespierd. Omdat zowat alle paarden van Ferdi deelnemen aan endurance-wedstrijden zijn ze hierop getraind. Paarden in topconditie dus, en het duurt niet lang eer we dat ondervinden.

We zijn nog maar goed en wel het naaldbos in gestapt wanneer de paarden hun oortjes naar voren draaien en het staptempo opdrijven. Ferdi geeft de laatste instructies en dan zijn we weg, in galop. Gea blijkt het perfecte paard te zijn voor mij. Ze kan het tempo gemakkelijk aan, maar verkiest ervoor laatst te lopen, op een beleefde afstand van haar voorganger. En ik? Ik geniet. Ik hoef geen benen te geven, ik hoef nauwelijks te sturen, ik hoef het tempo niet te regelen. Neen, Gea trekt haar plan. Zo moeten ruitervakanties zijn.

ROSARIO

“Ze selecteert de mooiste plekjes met de beste uitzichten en de smakelijkste keuken.”

IN DE HOOGSTE TOREN

Onze tocht vindt plaats in Andalusië, vlak bij de kust. In de verte zien we geregeld het water van de Middellandse zee blinken en de rots van Gibraltar doemt op in elk vergezicht. We houden er flink het tempo in, en na zo'n 25 kilometer bereiken we Castellar de la Frontera. De paarden slapen in een weiland net buiten het kasteel, maar wij klimmen naar boven. Binnen de muren van de oude vestiging vinden we een heel charmant en typisch Andalusisch dorpje. Nog beter wordt het wanneer we onze slaapplek voor deze nacht ontdekken: de torenkamer van het oude kasteel, dat prachtig gerenoveerd is: rustiek, maar met alle hedendaags comfort. We voelen ons als prinsessen in onze hoge toren! De ochtend nadien krijgen we de tijd om het dorpje te voet te ontdekken: ateliers en kleine winkeltjes markeren hier de kassestraatjes, fleurige bloemen tegen witgekalkte gevels en een warme zon aan een staalblauwe hemel. Ideaal slenterweer dus, maar ook ideaal paardrijweer.

Onze paarden zijn na hun nachtje op de weide even goed uitgerust als hun amazones en dus vertrekken we op dag twee voor een tocht van zo'n 23 kilometer. We volgen een riviertje door een vruchtbare vallei en 's middags komen we aan een 'venta'. Dat is een typisch Spaans restaurant waar we alle lokale specialiteiten proeven. En dat zijn er veel! Genoeg energie dus om er tijdens de namiddag weer stevig tegenaan te gaan, en dat doen we meteen. Een breed pad door een goudgeel korenveld blijkt de ideale plek om te galopperen. Maar we wandelen ook door bloemige weiden en gaan pootje baden in de rivier. De verfrissende spetters van de spelende paarden doen deugd op zo'n zonnige middag.

Ook in Jimena de la Frontera – onze bestemming voor dag twee – wacht er een bijzonder mooi hotel op ons. Als Ferdi de paardenkenner is, drukt Cristina haar stempel op alles wat daarnaast gebeurt. Ze selecteert de mooiste plekjes met de beste uitzichten en de smakelijkste keuken. En dat is in Jimena niet anders. Ons hotel ligt vrij hoog op de heuvel en het uitzicht vanuit mijn kamer is ronduit adembenemend. Spanje heeft zo veel meer te bieden dan witte zandstranden. Tijdens deze trektocht geniet ik van de afwisseling in het landschap: bossen, akkers, enorme weiden met grote kuddes runderen, en hier en daar een oud stadje of dorpje, wit afstekend tegen de staalblauwe hemel.

Zijn we op dag twee de heuvel naar Jimena op geklommen, dalen we die op dag drie weer af. De brede lanen tussen de weilanden in geven ons veel kans om te galopperen. Na twee volle dagen zijn deze sterke paardjes nog altijd even fris. Met kleine stapjes jopt Gea rustig achter de anderen aan, oortjes naar voren. Enkel modderige plassen vindt ze maar niks, maar ze is creatief en slim genoeg om zich daar een weg rond te banen. Rivieren boezemen haar dan weer geen angst in, ook niet de rivier waar we 's middags bij halt houden. Als de paarden gedronken hebben, binden we hen vast in de schaduw zodat ze in alle rust kunnen genieten van hun lunch. En dan is het aan ons. Picknick deze keer, maar ook dat gebeurt hier in stijl. Cristina zet een laag tafeltje op en vult het met verschillende tortilla's, brood en beleg, slaatjes, gazpacho en drankjes naar keuze.

STRAND TIJDENS DE WINTER

Deze middag vraagt om een siësta. Wanneer die achter de rug is, stijgen we op voor het laatste stuk van onze driedaagse tocht: terug naar de finca waar we eerder op de week vertrokken zijn. We rijden door naaldbossen en langs vreemde rotsformaties. In de verte zien we de kust. Tijdens de zomermaanden is het strand verboden terrein voor dieren, en daar horen ook paarden bij. In de wintermaanden organiseren Ferdi en Cristina ook ritten op het strand. Ik sla dit op in mijn achterhoofd: een goede reden om terug te komen!

Wanneer we aankomen op de finca, hoeven de paarden niet meteen hun paddocks in. Het terrein is immens groot en het gras voedzaam. We laten hen daarom gewoon vrij het veld in lopen. Het is nog altijd warm en we genieten van een biertje onder hetzelfde afdak waar we deze tocht begonnen zijn. Plots trippelt een vos de binnenkoer op. Het dier blijft weliswaar een beetje op afstand, maar ook hij krijgt wat lekkers toegeworpen, net zoals de ezel Matilda. Even kijkt hij nog om, en dan is hij weer weg. De keukenhulp grijnst breed, en wij grijnzen mee. Een ervaring om niet gauw te vergeten. ■

TEKST EN FOTO'S: LIESBET CORTHOUT

Voor informatie en boekingen:

Trailfinders Ruitervakanties

TEL 012-440900

www.trailfinders.be

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

WEEKEND, TREKTOCHT,
CATTLE DRIVE, PONYKAMP,
BEGINNER, GEVORDERD,
INDIVIDUEEL OF GROEP

**BEL VOOR
INFO
012 440900**

www.trailfinders.be
info@trailfinders.be